

ИЗТОКЪ

Седмичникъ за политико-общественъ и културенъ нивотъ

■ Редактира комитетъ

Три дни възхвала, почитъ и поклонение — Сливенъ 7, 8 и 9 ноемврий 1935.

30,000 гости, трима министри, три дни хубаво синьо небе. Истинско народно тържество. Ни единъ гостъ безъ покривъ и легло, ни единъ безъ хлѣбъ и вино.

И последнитѣ приготовления сж привършени. Градътъ спретнатъ и усмихнатъ чака гоститѣ. По вратитѣ и прозорцитѣ се вѣятъ хиляди знамена, централния площадъ е стегнатъ въ гирлянди отъ зеленина, тежки величественѣ арки сж издигнати предъ входа за града, предъ площада и възгласяятъ: „Добре дошли“, „Живѣйте съ споменитѣ за Сливенъ“, „Покой на огненосцитѣ за свободата“ . . .

Гости пристигатъ още отъ неделя, понеделникъ, но официалния денъ на посрещане бележи четвъртъкъ — 7 ноемврий. Гарата е отъгнала въ борови гирлянди и знамена. Единъ дълъгъ редъ отъ триколюри близо 300 м. бележи пята до гарата, а надъ перона е издигнатъ надписъ: „Градътъ на плеадата борци Ви приветствува съ — „добре дошли“.

Сутринта — 6 часа пристигатъ първитѣ официални гости начело съ ректора на Университета проф. М. Арнаудовъ и проф. Д. Табаковъ. Съ специални вагони пристигатъ и студентитѣ отъ Б. Н. С. С. съ председателя на съюза и знамената си. Хиляди посрещачи, нестихващо „ура“, ученицитѣ поздравляватъ, комитета приветствува, музиката на 11 полкъ отсича тържественъ маршъ. Квартирнитѣ комисии сж на поста си — гоститѣ бързо се настаняватъ . . .

Последователно влаковетѣ носятъ хиляди гости. Влакове съ 30 вагони — пѣтнически и товарни. Гоститѣ отъ Ямболъ и Казанлъкъ. Юнацитѣ, подофицеритѣ. Скъпиятъ даръ на казанлъчани.

Четвъртъкъ слѣдъ обѣдъ пристигатъ нѣколко влака — редовни и специални. Въ 2 часа пристига специаленъ влакъ отъ Казанлъкъ. На перона сж строени сливенскитѣ подофицери и юнаци. Кмета на града и комитета присрещатъ гоститѣ; съ хубави енергични слова сливенския кметъ г. Козаровъ поздравява гоститѣ въ лицето на техния кметъ г. Гурко Серафимовъ. Той отговаря и поднася скъпъ и святъ даръ — сандѣче

пръстъ отъ Бузлуджа

съ посадена казанлъшка роза и здравецъ. Председателя на подофицерското казанлъшко д-во поднася

2 голѣми венци отъ горска шума — отъ гората на Бузлуджа.

Малко слѣдъ това пристигатъ влаковетѣ отъ Бургазъ и София. Пристигатъ нови хиляди гости, а съ тѣхъ юнацитѣ и подофицеритѣ отъ областта съ знамената си. Отъ Ямболъ пристигатъ сжщо хиляди гости. Наредени въ строй — гоститѣ се отправятъ за града . . . Вечерята се очакватъ да пристигнатъ министритѣ. Интересътъ е голѣмъ — кои и колко ще дойдатъ? Сливенци чакатъ да бжде справедливо зачетенъ празникъ имъ.

Тържествената заря — въ паметъ и честь на безсмъртнитѣ. Огньове по планинскитѣ върхове. Речъта на полковникъ Стояновъ.

На площада „Х. Димитъръ“ всички сж заели мѣстата си. Часътъ е 6 и 10. Тъмнината широко залива множеството хора. Религиозностъ и ми-



Неофитъ Видински и Иларионъ Сливенски, въ съслужение съ Сливенското свещеничество — освещаватъ паметника.



Селянки и селяни, въ живописни носии се прекланятъ предъ духа на Хаджи Димитъръ.

Царската телеграма

До г. Архитектъ КОЗАРОВЪ
Градски Кметъ, председателъ комитета
за паметника Хаджи Димитъръ
СЛИВЕНЪ

Поздравлявамъ отъ сърдце Сливенци съ днешното празненство, съ което Вашиятъ градъ, който въстоко е билъ огнище на буденъ народенъ духъ, овъживява паметта на своитѣ славни и велики синове, които имена сж наша и народна гордостъ. Съ дълбоко чувство на почитъ се прекланямъ предъ лика на безсмъртния Бузлуджански герой и неговитѣ самоотвержени сподвижници, прекланямъ се предъ свѣтлата паметъ и на всички чествувани днесъ сливенци народни просвѣтители, дейци и борци, които така беззаветно обичаха родината и дадоха всички жертви предъ нейния свещенъ олтаръ. Нека тѣхнитѣ идеали, чисти пориви и дѣла глеждатъ въ вѣсто българско сърдце и нека ни осенява великиятъ тѣхенъ духъ за свѣтлото бждеще на България.

ЦАРЪТЪ.

стичностъ обзематъ душитѣ. По близкитѣ планински върхове горятъ жертвени огньове. На изтокъ начупената верига на „Синитѣ камъни“, тъмна и настрѣхнала, се възправя мълчалива. Два високоговорителя съобщаватъ реда на зарята. Часътъ е 6 и 15. Отъ високоговорителя прозвучава надъ смълчалото се множество и отеква въ близкитѣ баири: „Кждѣ е легендарниятъ войвода х. Димитъръ и неговия вѣренъ другаръ Стефанъ Караджата? Кждѣ сж храбритѣ имъ четници?“. (Четатъ се имената на 128 души четници. Войницитѣ въ хоръ дружно слѣдъ нѣколко имена отговарятъ: „вечна слава! Богъ да ги прости!“) Народния хоръ пѣе тихо-молитвено „Живъ е той, живъ е“. Следва команда. — „На молитва, на колене!“. Морето отъ хора коленичи. Хорътъ пѣе „вечна паметъ“. Следъ завършване молитвата началника на Сливенския гарнизонъ г. полковникъ Стояновъ произнася вдѣхновена, паметна речъ. Между другото той каза съ силенъ, енергиченъ тонъ. „Тази паметна вечеръ ние стоимъ благоговейно събрани тукъ, за да се поклонимъ предъ скъпата паметъ на ония революционери и просвѣтители, които въ време на робството, се бориха за свободата. Днесъ ние отдаваме живата признателностъ къмъ ония наши синове, които съ пушка въ рѣка се хвърлиха и умрѣха за свободата

на България Безбройни бѣха жертвитѣ дадени за свободата. Много села и градове записаха чрезъ своитѣ герои — синове велики дѣла, но между всички — Сливенъ държи важното историческо мѣсто. Поклонъ на легендарния Х. Димитъръ и неговитѣ другари четници, поклонъ на будителитѣ, поклонъ на безсмъртнитѣ синове на България“. Музиката тържествено свири „Колъ славенъ“, хорътъ пѣе „Покройници“.

Следъ полкъ Стояновъ, произнесе хубава — съдържателна речъ кмета арх. Козаровъ. Зората завърши съ хилядно факелно шествие до родната къща на Х. Димитъръ — квартала Клуцохоръ. . .

Началото на шествието спира предъ арката до къщата на Хаджията. „Поклонъ предъ свѣтото мѣсто“, 1840 г. — родната къща на Х. Димитъръ! Отъ тая низка стрѣха изхвърква гордъ и юначенъ неспокойния духъ на единъ 18 годишенъ юноша, броди и мѣсти по Балкана, Сакаръ и пада обезсмъртенъ на Бузлуджа. . .

Въ 9 ч. пристигатъ министритѣ ген. Рашко Атанасовъ и Кожухаровъ, ген. Поповъ нач. на Варненския гарнизонъ, ген. Луковъ, професоритѣ: Бончевъ, Балавъ, Романски, инж. Ганевъ, Спасовъ, областния директоръ Руси Русевъ и др. Всичкитѣ гости биватъ посрещнати отъ почетна рота войници и юнаци

на площада предъ общината. Съ кмета на града арх. Козаровъ гоститѣ се отправятъ за общината дето въ тържествената приемна зала на общината разкошно декорирана става официалното приветствие. Отъ общината гоститѣ се отправятъ за салона на чит. „Зора“ дето се състоя тържествена вечеръ за Хаджи Димитра.

Въ тая вечеръ взеха участие — Сливенския симфониченъ оркестъръ, Слив. народенъ хоръ, Ветка инж. Жечкова и отъ София специално поканени Е. Багряна, Ст. Македонски и Тод. Хаджиевъ; — програмата бѣ великолепно изпълнена. Чрезъ високоговорителя вечерята се предаваше на хилядното множество вънъ, а въ сжщото време на площада безплатно се прожектираше на открито за народа филма „Сливенъ“ . . .

Нови гости постоянно прииждатъ. Квартирната комисия трескаво работи. Постава се въ услуга общинската камионетка и омнибуса и останалитѣ безъ легла се пренасятъ за пренощуване безплатно на хотела на минералнитѣ бани. „Ни единъ гостъ не трѣбва да остане безъ мѣсто“ — подъ тая парола на енергичната общинска управа камионетката снова до 3 ч. полунощъ, комисии отъ общински служаци начело съ пом. кмета обикалятъ града и намиратъ мѣста за всички гости . . .

Деньтъ на откриване паметника. Върху челото на Хаджията самъ Богъ сякашъ иска да запали слънчевъ свѣтликъ. Истинско народно поклонение. Хиляди хора на коне, мулета слизатъ отъ Балкана — стотици коли отъ полскитѣ села. Надъ 28,000 билети по желѣзницитѣ. Откриването. Речитѣ. Парада.

Незабравимъ денъ! Градътъ осънва при синьо небе, възторгъ и невиджано оживление. Площада и улицитѣ гъмжатъ отъ хора. Още рано сутринта отъ близки и далечни села отъ Еленско, Котленско, на коне, мулета, пѣши пристигатъ гости за празника. — Отъ полскитѣ села на Карнобатско чакъ, редятъ се коля, талиги. Селянитѣ сж облекли най-хубавитѣ си носии. Тия отъ сливенска околия пристигатъ

строени съ плакати, предвождани от кметовете си.

Съ сутрешния влак в 7 1/2 часа пристига и министра г. Н. Йотовъ. Въ 10 часа площада е вече препълнен от хилядото множество; почернели сж от народъ и покривитъ и прозорцитъ на околнитъ сгради. Въ центъра на площада сж строени: войсковитъ части отъ сливенския гарнизонъ и отъ гарнизонитъ на Бургазъ и Ямболъ, учащата се младежъ на Сливенъ, Ямболъ, Бургазъ, делегации отъ градоветъ и селата на областта, опълченцитъ, зап. офицери, подофицери и др. Предъ паметника сж издигнати две естради. На едната сж официалнитъ лица и гости, на другата сродницитъ на х. Димитъръ, които носятъ презъ гърдитъ си широки бѣли ленти. Въ 10 и пол. ч. всички сж заели мѣстата си. Духовенството начело съ намѣстникъ председателя на синода Н. В. Пр. Неофитъ и Сливенския митрополитъ Иларионъ заема мѣсто предъ паметника. — Гора отъ знамената на участвуващитъ се понася за паметника. Фанфаритъ тръбятъ. Моментъ е величественъ, тържественъ. Гласътъ на митрополитъ Неофитъ отзвучава широко надъ стихналия площадъ — погледитъ сж събрани въ единъ фокусъ — загърнати въ бѣла плащеница паметникъ.

Предъ паметника излиза на преденъ планъ — патрона на днешнитъ тържества — м-ра на вжтрешнитъ работи г. генералъ **Рашко Атанасовъ** и произнася при тържествена тишина отъ името на правителството следната блестяща речъ:

„Народитъ живѣятъ чрезъ поколенията си, които носятъ по нещо отъ духа на миналото и съ своитъ усилия и борби чертаятъ утрешната народна сждба. И колкото по голѣмо и по-добре оценено е духовното и материално наследство отъ дѣдитъ, толкова по сигурни ще бждатъ стъпкитъ къмъ бждашето, толкова по лесно ще се понасятъ страданията и жертвитъ по пътя на историческия животъ.“

Въ тоя моментъ ние сме предъ единъ паметникъ, предъ *единъ внушителенъ белегъ на признателностъ* къмъ дѣлото и саможертвата на легендарния герой Х. Димитъръ Асенювъ, който преди 67 години сложи своята глава за свободата на българския народъ. И сега предъ споменъ за епопеята, която превърна дивия Бузлуджански връхъ въ народно светилище, ние съ благоговение и национална гордость прекланяме глави предъ подвига на шепата борци-сподвижници на х. Димитъръ, които минаха Дунава съ клетвенно обещание да умратъ за родината... и умрѣха, за да живѣятъ въ историята на свободна България, като народни светци.

Х. Димитъръ Асенювъ е сливенски гражданинъ, но той не принадлежи само на Сливенъ, той е на България и всѣки кжтъ отъ българската земя го счита за свой герой. Сливенци могатъ да бждатъ горди, че *тъхнитъ исторически градъ е далъ великанъ*, признатъ отъ цѣлъ народъ великанъ, за когото пѣсни се пѣятъ, за когото историята разказва и чието име се носи отъ поколение на поколение като сжщинска легенда. Издигането на този величественъ паметникъ иде да подчертае че сегашнитъ сливенци сж наследили добродѣтелитъ на своитъ дѣди и носятъ въ сърдцата си пламъка на тѣхното родолюбие. Нека въ тоя часъ на споменъ и молитви всички тукъ ниско се преклонимъ предъ *дѣлата и жертвата* на ония, въ чието паметъ е издигнатъ тоя паметникъ и съ чувството на дълбока признателностъ обърнемъ погледъ къмъ небето, кждето обитаватъ тѣхнитъ свети души и смирено да прошепнемъ: „Вечна да бжде тѣхната паметъ.“

Отъ името на правителството обявявамъ паметника на великия борецъ за свободата ни х. Димитъръ Асенювъ за откритъ. Нека тоя паметникъ бди у всички насъ и въ грядущитъ поколения во вѣки вѣковъ ревностъ за вѣрна служба на Царя, на Отецеството и на добрия нашъ народъ.“

Завършвайки речта си м-ра прерѣза лентата на паметника и обявя паметника за откритъ. Бѣлата плащеница обвиваща фигурата на х. Димитъръ бързо отпада и предъ устремения погледъ на хилядитъ зрители се възправя гордъ, величественъ и сияенъ бронзовия ликъ на Хаджията. Отъ синьото небе на Ноемврий се промъква слънчевия лжчъ и пада върху гордото чело на героя—сякашъ самъ Богъ запалва слънчевия светликъ. Хорътъ тържественно отсича познатата мелодия на „Живъ е той, живъ е“... Изправенъ до вратата на паметника съ кръстъ въ ржка митрополитъ Неофитъ произнася словото си. Той отчерта ролята на черквата за духовната свобода на българитъ. Посочи културната работа и църковнитъ дейци преди и следъ освобожденнето. Той посочи геройското

дѣло на х. Димитра като примѣръ за поколенията и завърши: „Слава, вѣчна слава на градътъ, който е родилъ такъвъ герой и синъ. Слава на майката-честита. Слава, честь и поклонение и вечна паметъ.“

Отъ името на Армията произнесе речъ г. генералъ **Поповъ**. Той каза:

„Духътъ на народитъ се крепи отъ тѣхнитъ водачи. Тежко на тоя народъ, който остане безъ такива и ето защо ние високо ценимъ тѣхната проява, която е народна гордость. Българскиятъ народъ е щастливъ, че благодарение на своитъ призвани народни водачи, отъ най-тъмната епоха на своето робство, можа да излѣзе съ възроденъ духъ, който много спомогна за



Знамената на подофицерскитъ дружества отъ областта се носятъ предъ стройнитъ редици на старитъ воени.

нашето освободително дѣло. Единъ отъ тия борци народни водачи бѣ и незабравимия герой х. Димитъръ, паметъта на който чествуваме днесъ. Изпълненъ съ безгранична любовъ къмъ Отецеството си и измжванъ отъ нечужанитъ страдания на народа си подъ чуждо робство, борческия му духъ не намира покой въ родния си градъ. Неговия погледъ е устременъ тамъ къмъ Балкана, кждето счита, че е призванъ да изпълни своя дългъ. Материялнитъ блага за него сж чужди. Той вижда само страдащия си народъ, на който иска да служи беззаветно. Нѣма да се спирамъ върху легендарнитъ му подвизи, които на всички сж известни, на неговиятъ героизъмъ на Бузлуджа, предвестника на Шипка, кждето изгрѣ зарата на нашата свобода. Великото дѣло на народния герой х. Димитъръ не остана безрезультатно и сливенското гражданство съ право може да се гордѣе съ своитъ патриотични и национални прояви, защото *духътъ на х. Димитъръ отътога го е открѣлялъ и му е посочвалъ пътя на славата*. Следвайки неговия примѣръ велики сж дѣлата, които сливенското гражданство записа въ новата ни история при Одринъ, Чатаалджа, Куманово, Скопие и много други мѣста, кждето наследницитъ на х. Димитъръ показаха такъвъ героизъмъ и самопожертвование че съ право заслужиха най-големата благодарностъ на своя народъ. Нека тоя паметникъ, който днесъ откриваме, да ни напомня на вечни времена за великия подвигъ на х. Димитъръ и младитъ поколения да черпятъ отъ него духовни сили, за да се покажатъ и тѣ такива достойни граждани на патриотичния си роденъ градъ и отецеството ни въ днитъ на тежки изпитания.

Вѣчна слава и паметъ на народния ни герой и на всички достойни сливенски граждани, които въодушевени отъ идеалитъ му, дадоха като него живота си за величието на отецеството ни.

Армията дълбоко се прекланя предъ светлата имъ паметъ и високо цени геройския имъ устремъ за назидание на бждашитъ ни поколения.

Отъ нейно име и отъ името на м-ра на войната поднасямъ скромни венци на незабравимия сливенски герой. Вѣчна му паметъ!“

Отъ името на града говори кметътъ арх. **Козаровъ**. Той каза:

Да, живъ е той въ душата и сърдцето ни, обаче дѣлото му е често умаловажавано отъ несправедливитъ! Дѣлото на четата на Хаджи Димитъръ и Караджата е епохално по сжщина и последствия.

Двамата войводи бѣха „юнаци надъ юнацитъ“, най-идейни, най-смѣли между всички наши войводи. За четата си тѣ не бѣха случайни войводи, напротивъ тѣ сами си избираха момчетата, хранеха, обучаваха и въоръжиха Хамбарѣтъ въ чифлика на сливенеца Михаилъ Колони въ Петрошани край Гюргево, бѣ дѣла година отворенъ за четата. Момчетата бѣха левенти-отборъ юнаци, избрани младежи отъ 20-30 години, готови да мратъ за народа си. Отъ тѣхъ петдесетина бѣха изгоненитъ отъ Сърбия български легионери, обучавани военно и ржководени отъ Банката Христовичъ, българинъ-офицеръ взелъ активно участие въ боеветъ на рускитъ войски срещу кавказскитъ черкези. Презъ цѣлата 1867 год., тѣ сж военоно приготвиха, еднакво въоръжиха и облѣкоха. Тѣ съставиха **военна бойна рота — начало на българската армия**. На 5-й юлий с. год. положили клѣтва и минаха Дунава. Добре и умѣло воденитъ боеве на четата, смѣлостъта на момчетата въ лозята на с. Кара-Исенъ и Карапановата кория, макаръ заградени отъ всички страни отъ редовна турска войска

и башибозукъ, така изненадаха и смутиха турцитъ, че Русенската валия Сабри-паша, помисли, че въ турско минаватъ многобройни чети и българскиятъ народъ възстава, обяви обща мобилизация на турскитъ войски и башибузукъ въ вилията. Редовната войска се отправи къмъ Дунава, а башибозука отъ Свищовъ, Севлиево, Търново, Габрово и Казанлъкъ тръгна насрѣща по следитъ имъ.

Това не бѣ хайдушка чета, а фурия. Сбжднаха се пророческитъ думи на Хаджията при минаване Дунава: „Ний не отиваме да превземемъ Цараградъ, а да покажемъ, че и коститъ ни сж полезни за народа“. Именно затова Ботевъ, на времето, написа най-великата си балада посвѣтена на Хаджи Димитра: — „Живъ е той, живъ е“, а полскиятъ писателъ Садкъ-паша, турския паша върлия гонителъ на разбойничеството въ Балкана и на

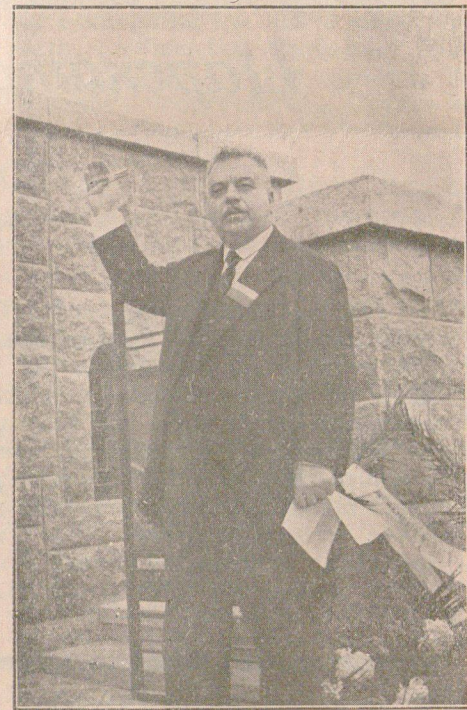


Учащата младежъ предвождана отъ учителското тѣло.

нашитъ четници, казва за Хаджи Димитра: „Той умре, както умиратъ героитъ“.

Геройството на четата окуражи народа. Не се мина много отъ онищожението и народа ни почна да се организира и черковния върхъ се разреши въ полза на българитъ.

Въодушевени отъ родолобовивъ чувства, нашитъ сливенци издигнаха тоя величественъ паметникъ, посветенъ на осемтъ си видни синове, народни будители, а надъ тѣхъ поставиха лика на



Кмета на града Архит. Г. Козаровъ произнася речта си.

Хаджи Димитра, да докажатъ, че той по юнащина, смѣлостъ и характеръ стои високо въ небесата.

Хаджи Димитъръ обичаше Сливенъ и никога не го забрави. Даже въ последния си часъ той искаше да сложи кости на Агликина поляна надъ Сливенъ.

Затова като кметъ на Сливенъ изказвамъ тукъ благодарностъ и признателностъ на Сливенци къмъ неговия вѣренъ героиченъ синъ и казвамъ: „Вѣчна паметъ на Сливенския юнакъ — Бузлуджански герой Хаджи Димитъръ“.

Отъ името на университета говори проф. **М. Арнаудовъ**:

Предъ внушителния този паметникъ, изграденъ отъ вдѣхновени художници, и предъ величествения Сливенски балканъ, очаровавалъ и укривалъ презъ вѣкове народа ни, всички тукъ се усѣхаме обзети отъ свещенъ родолюбивъ трепетъ, на който толкова предстатели на България, на българската държава, на българската мисль, на българскитъ културни и професионални организации, даватъ изразъ въ този тържественъ часъ.

Софийскиятъ университетъ, отъ чието име се явявамъ предъ сливенското гражданство, не може да остане чуждъ на благодарнитъ чувства, които сж вдѣхновили инициаторитъ на днешния народенъ празникъ. Храмъ на науката и хранилище на великитъ национални завети, университетътъ ни живѣе съ идеалитъ, които въздигнаха българския народъ и му извоюваха достатъчно мѣсто покрай другитъ културни и свободни народи.

И нека подчертая тукъ тъмко градъ Сливенъ, съ своитъ славни традиции и

своитъ достойни за вѣчна паметъ синове, е допринесълъ извъредно много, за да застане България съ гордость предъ свѣта и да бди общо уважение и дори удивление. Личности съ гения, храбростъта и рѣдкитъ добродетели на Селимински, Чинтулова, Доброплодни, Димитъръ Пехливановъ, Михаилъ Колони, Добри Желѣзковъ, Антонъ Камбуровъ, Георги Мирковичъ, Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитъръ, и толкова други близки тѣмъ по сила на духа и заслуги предъ народа ни синове, сж истинскитъ възпитатели на новитъ поколения и пророцитъ на нашето държавно, политическо и културно битие. Предъ тѣхнитъ подвизи и тѣхния лжчезаренъ образъ, ние прекланяме днесъ благоговейно глава, за да засвидетелствуваме дълбоката си признателностъ и за да се вдѣхновимъ за вѣрна служба на родъ и Отечество подъ знака на безсмъртнитъ завети

Вѣчна слава на героитъ съ огненъ духъ и безпредѣлна любовъ къмъ народа; хвала на Сливенското гражданство, което тачи съ такава патриотична ревностъ тѣхната свещенна паметъ и имъ въздига красивия паметникъ, който се открива днесъ за възхищението и гордостьта на всички българи!

Започна следъ това поднасянето на венцитъ. Поднесоха се надъ 100 венци. Паметника отъна въ цвѣтя.

Въ 12 часа започна строевия парадъ. Дефилирането трая два часа. Особено възхищение и интересъ извикаха хубавитъ и стегнати носии на манифестиращитъ селяни отъ областта. Въ 2 часа въ тритъ салона на Военния клубъ се състоя обѣда — банкетъ. — Откри се съ „Шуми Марица“ „Химна на Царя“, изслушани на крака“.

Презъ време на обѣда изпълняваха музикални номера военния оркестъръ и Сливенския Народенъ хоръ. Особено възхищение отъ майсторски и прочувствено изпълнени хорви композиции извика народния хоръ. Той бѣ принуденъ да бисира нѣколко пѣти.

Следъ банкетъ министритъ посетиха стопанската, общохудожествената изложба и тая на книгата въ читал. „Зора“. Въ 6 ч. вечерта се устрои факелно шествие до родната кжща Панайотъ Хитовъ — кварталъ Ново-село — дето за живота и дейността на родоначалника на българското хайдуство говори учителя Зах. Измиревъ, а следъ това отъ 8—10 часа на площада се предаваше популяренъ концертъ и се прожектира филма „Сливенъ“. Така завърши втория денъ отъ тия паметни за Сливенъ тържества. Времето продължаваше да се усмихва тихо. Следъ шума на официалното чествуване сега е останало утаено топлото чувство на почитъта и преклонението.

Изложбитъ. Небивалия интересъ. Постиженията на Сливенската индустрия, занаяти, изкуство.

Последния денъ отъ тържествата — сжбота, се опредѣля за посещение околноститъ на града и устроени изложби. Никога изложбитъ въ Сливенъ не сж виждали толкова посетители. Неспирно цѣлъ денъ се изреждаха — хиляди посетители. Бѣха устроени: обща стопанска изложба въ чит. „Зора“ и училището „Черковски“ съ три отдѣла: индустриаленъ, занаятчийски и земледѣлски; общо художествена изложба въ салонитъ на мжжката гимназия и изложба на книгата въ чит. „Зора“. Ще се спремъ въ идни броеве на една по-пълна характеристика; сега можемъ само да отбележимъ, че онова което общо Сливенъ показва като постижения въ областта на излаганитъ нѣща сочи за сигурния

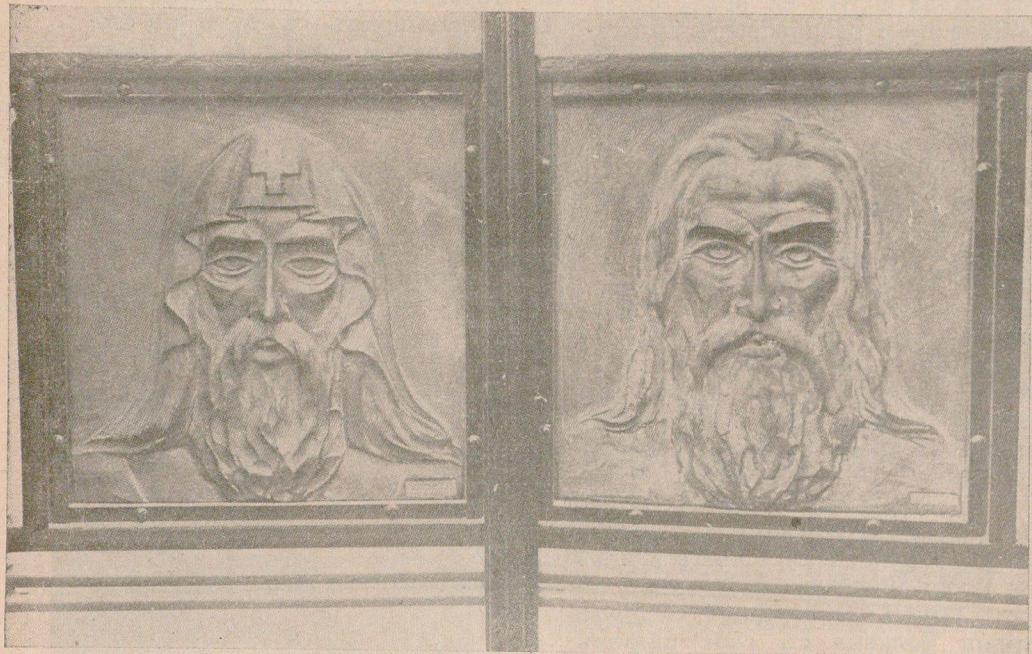
Едно семейство-революционери

Това безспорно е семейството на х. Димитъръ.

Едно семейство, чиито дъди, бащи, синове и внуци сж вземали активно и непосредствено участие въ борбитъ за освободението на племето ни.

Чичовцитъ на х. Димитъръ — Стоянъ Войвода и Добри Войвода, съ своитъ „мечкарски шишинета“ сж държали дълги години въ респектъ Есерлийския и Черкешлийски султани и „поразиитъ“ имъ сж били

взема само Тодоръ, когото направя касиеръ на четата, а Христаки връща обратно. Въ боеветъ, които води четата, Тодоръ показва, че е достоенъ братъ на войводата. Въ боя при Гжбени, той, обаче, бива раненъ, и х. Димитъръ го оставя въ с. Дебелидълъ на мѣстния първенецъ Петко Бурнусуза, за да го скрие и прехвърли следъ това въ Влашко, като му оставилъ и доста пари за издръжката му. Отъ алчностъ, вѣроятно,



СВ. ТЕОДОСИЙ ТЪРНОВСКИ

Барелиефи на източната врата на паметника.

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

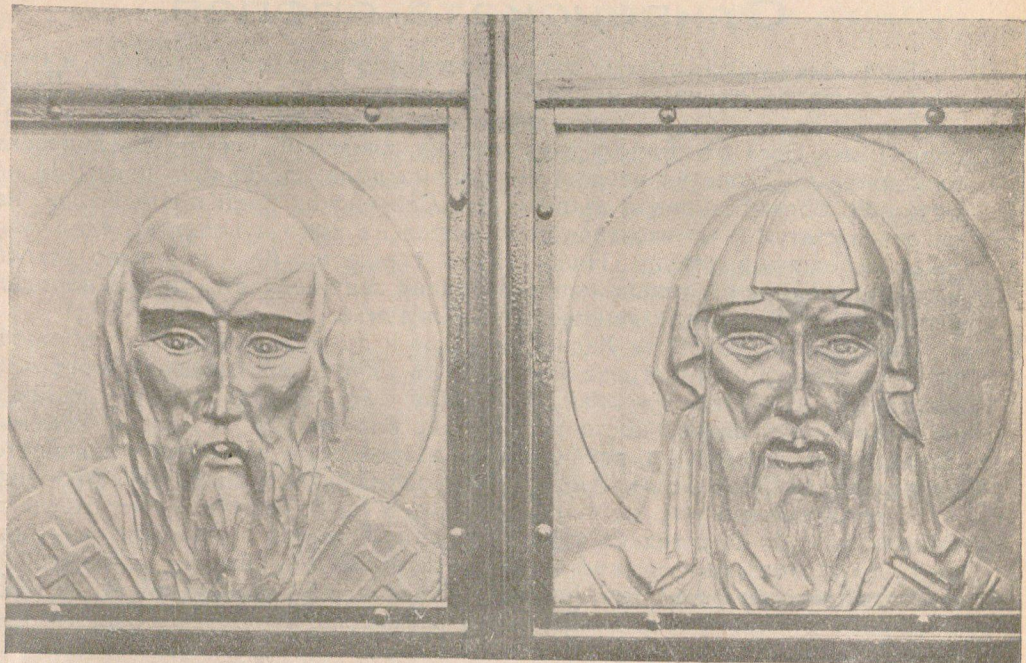
постоянна тема на разговоръ чакъ въ Ямболския каймакамлъкъ. Братъ имъ х. Никола, х. Димитровия баща, билъ „по-хрисиъ човѣкъ“, но заради „грѣховетъ“ на синоветъ си — дълго време е лежалъ въ турскитъ затвори. х. Никола е ималъ 7 сина и 7-тѣ замесени, кой повече кой по-малко въ борбитъ срещу турската власт. Въ 1852 година избухва грѣцкото възстание. Най-големиятъ синъ Христаки и четвъртия — х. Петъръ, единия на 20 години, а другия на 15, станали вече „невъзможни“ въ Сливенъ, се отзоваватъ на първитъ още революционни тръби на Критъ и тѣхнитъ имена стоятъ на едно отъ челнитъ мѣста въ революционнитъ списъци на дошлитъ да се биятъ „за вѣра“ въ Морей. За третия и четвъртия х. Николави синове — х. Кръстю и х. Янаки, макаръ, че се знае твърде малко, се знае, обаче положително, че умиратъ отъ „турски тегла“. Петиятъ — х. Димитъръ, тази епохална личностъ въ българската история, е достатъчно известенъ, за да не се спираме въ тия кратки бележки на него. Шестиятъ и седмиятъ — Георги и Тодоръ — сж били сжитѣ „луди глави“ както х. Димитъръ и сж непосредствени участници въ убийството на хекимина и нападението на Али ефенди, организирани отъ брата имъ, за което дълго време сж лежали изъ турскитъ зандани. Чуль за формирането на братовата си чета, Тодоръ заедно съ най-големия си братъ Христаки, въ края на 1867 год., отиватъ въ Букурещъ, за да влѣзатъ въ нея, но х. Димитъръ

Бурнусуза, обаче, убива ранения Тодоръ и главата му предава на турцитъ.

Макаръ че съ Тодоръ свършватъ братята на х. Димитъръ, революционеритъ отъ х. Димитровото семейство не свършватъ. На синоветъ и племенницитъ, израсли подъ величавна примѣръ на своитъ бащи, дѣди, вуйчовци и чичовци, — скоро предѣлитъ на освободена България се виждатъ тѣсни, и прѣскачайки Пирина — тѣ се озоваватъ въ дебритъ на поробена Македония. Така Стефанъ Йордановъ, сестринъ синъ на х. Димитъръ, дълги години кръстосва македонскитъ планини, а помалкия му братъ Иванъ, участникъ въ четитъ на Тома Давидовъ, Кр. Асеновъ и Сарафовъ, сложи тамъ буйната си глава презъ 1903 год. Другъ племянникъ на х. Димитъръ — Георги Асеновъ, сжщо бѣ активенъ македонски революционеръ. Йорданъ Асеновъ, по-големия синъ на х. Петъръ, бѣше видниятъ секретаръ на Македонския комитетъ презъ размирната 1903 год., а братъ му е Кръстю Асеновъ, чието име се преплита нераздѣлно и наравно съ това на Гоце Дѣлчевъ.

Кр. Асеновъ е роденъ въ 1877 година. Завършилъ V кл. въ Сливенъ, Кръстю заминава за Варна, дето получава гимназиалното си образование. Въ 1898 година се записва студентъ, но скоро напуска университета и подъ името Христо Илиевъ се отдава на македонското движение. И скоро става идолъ за поробеното население. Въ аферата Мисъ Стонъ той взема най-живо участие и американския кореспондентъ Фр. Мооръ пише, че той е най-ценния сподвижникъ въ тая афера, а Мисъ Стонъ го нарича *добрия*. Освенъ като организаторъ, който превърна Пиринъ въ „тайна република“, Кр. Асеновъ е и войвода на чета, съ която се отличава съ своето безстрашие и бива нареченъ „второ издание на х. Димитъръ“. Той е сжщия, който цѣли 22 дни владѣ Арджанското езеро, следъ което невредимъ успѣ да се изскубне презъ турскитъ вериги. Но тоя, който излизаше винаги здравъ изъ стотичитъ сражения съ турцитъ, бѣ подло убитъ, въ време на сънъ, отъ група македонци на Паякъ планина. Кръстю Асеновъ не бѣше обикновенъ герой-храбрецъ. — Той бѣше въплотенъ идеалъ на революционеръ. Храбростъ, интелектъ, интуиция и честностъ — тия качества бѣха идеално съчетани въ Кръстя. — Той, комуто се дължаха сандѣци съ турски лири, ходѣше въ София съ скжсани подметки и съ риза, единиятъ

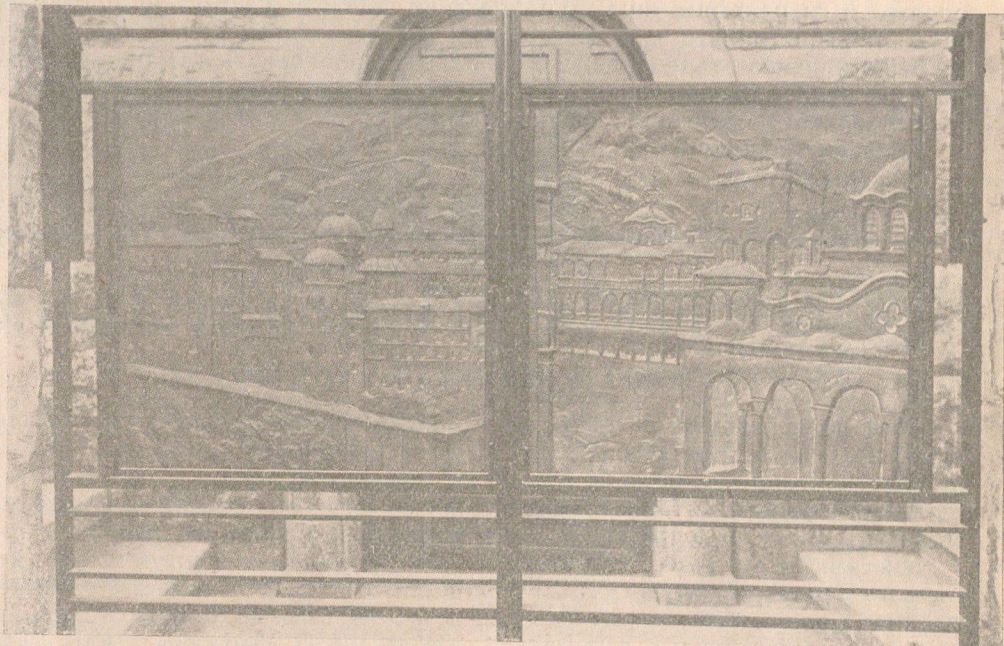
г. н.



СВ. КЛИМЕНТЪ

СВ. ИВАНЪ РИЛСКИ

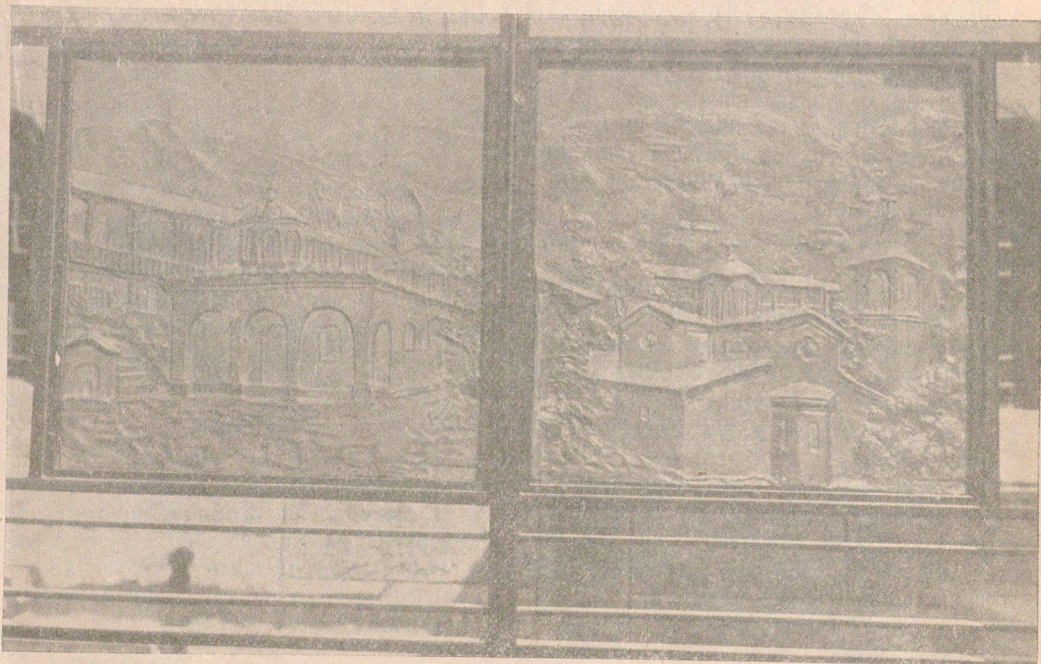
Барелиефи на западната врата на паметника.



ЗОГРАФСКИЯТЪ МОНАСТИРЪ

РИЛСКИЯТЪ МОНАСТИРЪ

Барелиефи на северната врата на паметника.



МОНАСТИРЪТЪ СВ. ПЕТКА

МОНАСТИРЪТЪ СВ. БОГОРОДИЦА

Барелиефи на южната врата на паметника.

възходъ на сливенската индустрия, занаяти, земледѣлие и утвърждава вѣрата и реалнитъ възможности за бързъ напредѣкъ... И една друга цена, и една друга полза за Сливена имаха тия тържества. Тѣ събраха въ тоя тѣй изтерзанъ напоследѣкъ градъ най-виднитъ хора на България, а главно негови синове — сливенци които чуха и видѣха и радоститъ и скърбитъ, и исканията и нуждитъ на тоя градъ и вѣрваме отъ днесъ другъ ще бжде тѣхния погледъ и други тѣхнитъ мѣрки. Градътъ, свѣтния на Миналото трѣбва наистина да бжде по-добре зачитанъ и уважаванъ.

При хубаво време гоститъ день следъ день си заминава, отнисащи въ себе си най-хубави чувства и спомени отъ града ни.

Наистина исторически оставатъ тритъ дни на 7, 8 и 9 ноемврий за Сливенъ. Тѣ оставатъ гордостъ за неговитъ граждани!

г. н.

МУЗИКАЛЕНЪ ЖИВОТЪ

Предстоящитъ концерти на Пловдивци въ Сливенъ

На 24 т. м. Сливенъ ще бжде посетенъ отъ дамския — 70 души и мъжкия — 60 души, хорове на най-старото въ страната *Пловдивското пѣвческо дружество*, което презъ пролѣтъта на 1936 г. ще празнува 40 години отъ основаването си. Презъ всичкото това време дружеството е било подъ вѣщото ръководство на познатия нашъ композиторъ г. *Ангелъ Букорещевъ*, който и по настоящемъ е неговъ председател.

Програмата и на двата хора е извънредно подобрена и съ право можемъ да твърдимъ, че успѣхътъ ще ни докаже горнитъ твърдения. Интересътъ отъ сега още къмъ концертитъ е голѣмъ.

„Изтокъ не е срѣдство за печалби и прехрана, а слухи на българската култура и родния градъ. Платениятъ абонаментъ за вестника подпомага борбата за тѣхъ.“

Д. И. П.

Сливенската епопея

Така може да се означи тържеството, устроено от сливенци и българския народ в чест на Хаджи Димитра на 8 т. м. в Сливен. Към духовната химна, която изхождаше из туптящите сърца и се възнасяше към Бога в памет на великия сливенец, се присъединяваха вдъхновените слова за неговото героично дѣло, стройните подпъти на редиците бодри синове и дъщери от Сливенския край предъ взора на неговата статуя и всичко това се сливаше в едно чувство, в една мисъл, в един възторг. Никога едно тържество не е добивало такава вътрешно единство, такава непосредствена задушевност, такава народна сплотеност, както празненството в Сливен.

Защото споменът за Хаджи Димитра и до сега живѣе в дълбините на народната душа, изпълва сърцето на народа и възвисява и ободрява народното съзнание. Героизмът е жива сила, която увлича и възнася на крилетѣ си всичко, което може да се вдъхновява — мало и голѣмо. Заради това, лицата на всички бѣха озарени от сиянието и величието на дѣлото на Хаджи Димитра, душите окрилени, сърдцата одухотворени.

Величавата фигура на Хаджи Димитра не бѣ статуя, — тя бѣ живо въплотение на балканския юнак, застанал гордо, съ високо съзнание, съ орлов поглед, съ воля и устремъ за борба, като че ли казвайки: съ това ще победимъ! Тая фигура бѣ живият Хаджи Димитъръ, който, обсипанъ съ цвѣтята и венците на българската душа, въ своето превъплотение вдъхновяваше сливенци за нови възторзи, за нови подвизи.

Но за успѣха и блѣсъка на тържеството допринесе извънредно много и милото гостоприемство на сливенци, начело съ своя достоенъ кметъ Г. Козаровъ, хубавото време и есенното слънце, което обливаше красивите сливенски къщи-вили и тѣхните дворове-цвѣтарници като съ златна одежда и ги правѣше още по-приветливи, както и чистите широки площади и улици, които от своя страна даваха просторъ и възможност за разгъване на тържественото шедствие, а най-вече и свежият, окрилящ и здравъ балкански въздухъ, който бѣ откърмилъ Хаджи Димитра и го възвиси въ селенията на безсмъртните български герои.

Слава на сливенци!

София, 14. XI. 1935 год.

Велико Йордановъ

Бившъ директоръ на Народната Библиотека

Впечатленията отъ тържествата на частъ отъ нашитѣ видни гости

„Сливенъ е моя роденъ градъ, но едва сега — на тържествата — се почувствувахъ сливенецъ, може би поради голѣмата задушевност, която намѣри изразъ въ тия паметни дни.

Най-силно впечатление ми направи масовото участие на селяните въ тържествата, което участие придаде на последните истински народенъ характеръ“.

М ръ Т. Кожухаровъ

„Доволенъ съмъ отъ тържествата, които минаха при особенъ редъ и дисциплина. Особено впечатление направиха селските групи, които дадоха изразъ отъ страна на народа, за уважението и почитта, които тѣ хранятъ къмъ националния герой. Паметника издигнатъ на Х. Димитъръ и другитѣ сливенци, вървамъ, че ще бжде за бждаще примѣръ на поколѣнията“.

Никола Жековъ—генер. о. з.

„Още отъ влака величественитѣ Сини камъни ми вземаха очитѣ. Планината има алпийски характеръ и запали у менъ желанието презъ идущето лѣто да прекарамъ десетина дни срѣдъ нея.

Гостоприемството на сливенци стана пословично въ тържествата. Виждахъ въ очитѣ на домакинитѣ искренната радостъ, че сж удостоени съ посещение и не мога да не благодаря отъ мое име и отъ името на всички софиянци за указания ни радушенъ приемъ“.

инж. Ив. Ивановъ—стол. кметъ

„Впечатленията ми отъ тържествата сж великолепни.

Хубавитѣ спомени отъ Хаджи Димитровитѣ тържества ще заематъ мѣстото си при хубавитѣ спомени, които съмъ запазилъ отъ Сливенъ презъ учебнитѣ си години. Тукъ азъ учихъ до VI класъ и въ паметта ми е оставило незаличими следи изживѣното въ Баби Иванкиното училище“.

Никола Мушановъ

бившъ министъръ председател

„На тържествата имахъ възможност да се запозная съ музикалния животъ на Сливенъ. Изненаданъ съмъ отъ напредъка въ това отношение. Всичко говори, че въ Сливенъ се работи съ голѣма любовъ, съ пожертвувателност въ полето на музиката. Най-силно впечатление ми направи Детскиятъ хоръ и хорътъ „Д. П. Чинтуловъ“. Като смѣсенъ хоръ, последниятъ едва ли има равенъ на Балканитѣ. Строй, хармония — всичко е изискано и Сливенъ може да се гордѣе, както съ своитѣ хористи, така и съ своя отличенъ диригентъ г. Цековъ, за когото отнасямъ най-добри впечатления“.

Тодоръ Хаджиевъ

почетенъ диригентъ на Нар. опера — София.

„Градътъ показа своето познато гостоприемство, азъ като синъ на тоя градъ съмъ радостенъ да видя общото задоволство на гоститѣ, щастливъ съмъ, че дойдохъ да видя пакъ Бармука, Синитѣ камъни и да се потопя въ споменитѣ на детството. Очарованъ съмъ отъ новия хотелъ на банитѣ.“

За хорътъ

Изненаданъ съмъ отъ дисциплината, която провежда хорътъ. Точенъ стегнатъ, дисциплиниранъ хоръ, диригентътъ прави впечатления на много културенъ и ревностенъ музикантъ. Това което чухъ бѣ много изрядно, прецизно изпълнено. Пожелавамъ успѣхи“.

Ст. Македонски

оперенъ артистъ

„Праздника на Хаджи Димитра въ Сливенъ, бѣше празникъ и за селото. Дойдохме въ града стотици отъ нашето село. Сливенци ни приеха братски и никога не ще забравимъ тѣзи хубави дни. Паметта на Хаджи Димитъръ и Панайотъ Хитовъ сж еднакво живи, както въ селото, така и въ града“.

Старъ Селянинъ.

НѢКОИ ОТЪ УСЛОВИЯТА

които презъ време на робството създадоха борческия духъ у Сливенци

За да откърми Сливенъ смѣли народни будители и силни характери съ бунтовнически духъ, влияли сж редъ фактори, между които тукъ искаме да упомена за единъ такъвъ — естественото мѣстоположение на града, близостта на балкана и суровостта на климатическитѣ рѣзки промѣни — влиянието изобщо на физическата срѣда и природнитѣ условия, независимо отъ обществената срѣда и духа на времето.

Сливенъ е разположенъ при самитѣ поли на източна Стара-планина и е заобиколенъ съ стрѣмни височини въ видъ на подкова. Той е известенъ и съ силнитѣ си вѣтрове, които понѣкога събарятъ керемидитѣ отъ покривитѣ и виятъ съ бѣсна сила отъ тритѣ планински дефилета. Презъ тия дефилета протичатъ три балкански реки — Асѣновската, Селишката и Новоселската, които лѣтно време почти пресъхватъ и оставатъ широки безводни пѣсчливи корита, затова пакъ, при дъждъ и особно при топенето на сняговетѣ ставатъ буйни и влачатъ въ мжтнитѣ си води изкъртени вѣковни дървета и каменни блокове. Тия природни условия и стихии възбуждатъ трепетъ въ душата, даватъ повишена енергия и създаватъ упорити натури за борба. Отъ друга страна Балкана съ своя широкъ масивъ и дълбоки гори, е давалъ възможност на непокорнитѣ къмъ властта, презъ времето на робството, да забѣгватъ и да намиратъ убежище въ него. За да запазятъ животъ и имотъ отъ посѣгателството на поробителитѣ, тѣ сж отстоявали съ рисковни действия срещу властта и сж прибѣгвали до отмъщение за всѣка неправда и поругана честь. Така се е появило *хайдушството*.

Отъ трета страна градътъ представлява съ своитѣ овощни дървета, изъ двороветѣ, една китна градина, която е предразполагала човѣка къмъ свободенъ, тихъ и спокоенъ животъ, нетърпящъ ограничения на скѣпата свобода. Погазането на свободата, подтиквало населението къмъ бързи действия, смѣли решения и въоръжена борба, била тя единична или организирана.

По такъвъ начинъ Сливенъ е излъчилъ много неспокойни и голѣми дейци за духовното ни политическо и икономическо възраждане. Мнозина отъ тѣхъ сж работили не само за родината, но сж помагали на

други народи.

Неспокойниятъ духъ на сливенци е тласкалъ мнозина да взематъ участие въ 1821 въ „завѣрата“ и да се биятъ за свободата на гърцитѣ. Тамъ виждаме голѣми личности, водачи на голѣми чети — Хаджи Петъръ Моралията, Д-ръ Селимински и др. Други сж помагали съ силитѣ и живота си за освобождението на Сърбия.

До каква степенъ сливенецътъ е билъ проникнатъ съ духъ на свободата говори факта че Михаилъ Колони, родомъ отъ Сливенъ, е взелъ участие въ френската революция



Изъ Сливенския балканъ.

презъ 1848 год., сражавайки се по парижкитѣ барикади за свободата на французкия народъ.

Високиятъ борчески духъ и любовта къмъ свободата сж се проявявали, разбира се, най-вече въ балканскитѣ дебри на родна почва и въ това отношение Сливенъ е далъ плеада народни титани: Хаджи Димитъръ, Панайотъ Хитовъ, Георги Икономовъ, Д-ръ Иванъ Селимински, Злати Кокарджоолу, Георги Трънкинъ, наредъ съ просвѣтнитѣ будители Добри Чинтуловъ, Добровски, Доброплодни и Мирковичъ, на които потомцитѣ почетоха паметта на 8 ноемврий т. г. съ откриване паметника — пантеонъ, въздигнатъ въ Сливенъ отъ признателното потомство.

Ст. Неновъ — генер. о. з.

Честуване на духътъ

Много тържества и много честувания станаха тази година! — Не е ли разточителство и бива ли да се предприематъ при днешната оскъдица?

Живота, както на отдѣлния човѣкъ, така и на народитѣ има материална и духовна страни. Безъ първата — е изключенъ, безъ втората — безсмисленъ.

Духовната страна на живота не се подлага на тление, не изчезва. — Тя обезсмъртвява отдѣлния човѣкъ, тя възвеличава народитѣ, чийто синове, сж пренебрегнали материалния животъ и сж издигнали въ култъ духовния.

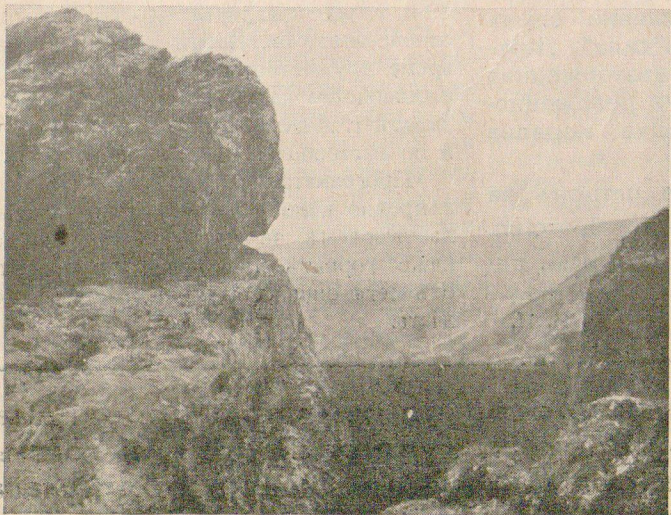
И затова събития като честуванитѣ тази година: Велчова завѣра, Бачо Киро, просвѣтителя Априловъ

и подвига на х. Димитъръ и народнитѣ будители и революционери — сливенци трѣбва да ни радватъ, окрепвайки вѣратъ въ всички българи, за доброто бждаще на народа ни. Тъкмо днесъ, когато грижитѣ за материално обезпечаване живота заплашватъ да обгърнатъ цѣлото ни сжщество, да сковатъ лична и държавна мисъл, споменитѣ за подвизи на духовенъ възходъ до саможертва, раздвижатъ и повдигатъ самочувството у народа и затова сж навременни и трѣбва да се посочватъ и високо издигатъ въ неговото съзнание. По този начинъ — когато народа ни е убеденъ въ високитѣ духовни качества на синоветѣ отъ миналото му, то и при тежкото настояще нѣма да унива, а ще потърси у себе си тѣхнитѣ голѣми качества.

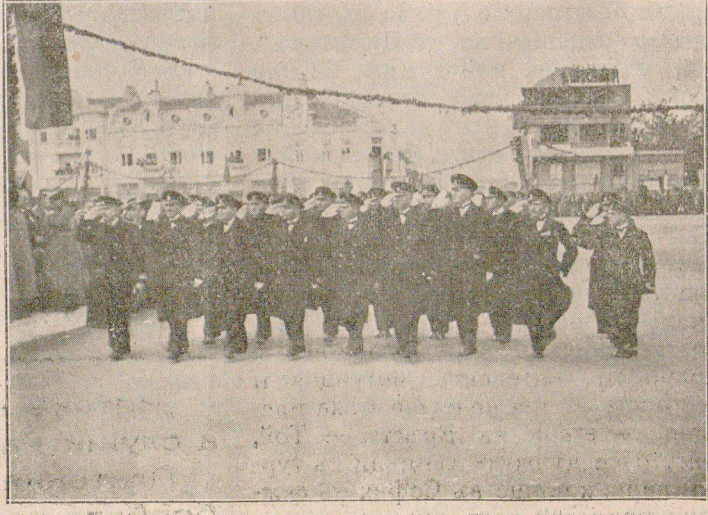
Затова не разточителство, а неизмѣримо голѣмъ добивъ и една насщна нужда въ живота на народа ни се задоволява, когато честуваме дѣлата на надрастналитѣ по духъ себе си български синове. Подобни тържества по-скоро сж за калка на българския народенъ духъ, който, подхранванъ съ споменитѣ за своитѣ герои — духовни великани, става по-устойчивъ и издръжливъ въ борби на историческия си пътъ. Много е права мисълта: *народъ който умѣе да почита своитѣ заслужили синове, той не е обреченъ на загиване*.

И българския народъ — България, ще расте и ще се развива защото почита и отдава заслужена данъ на своитѣ герои!

Петъръ Петровъ — полк. о. з.



Изъ Сливенския балканъ.



Сливенското трудово бюро, водени отъ началника Т. Томовъ дефелиратъ на парада.

Въ града на великитѣ сѣнки

На поклонение въ Сливенъ. — Легендата на Бузлуджа. — Той не умира. — Пробуждане на мъртвитѣ. — Възорзи и действителност

... Съ бързъ бѣгъ моторната кола се носи по тъмното и осѣяно съ локви шосе къмъ трепящитѣ на среща хиляди свѣтлини. Градътъ се готви за тържество. Две голѣми електрически очи разцѣпватъ тъмнината и сочатъ пжтя. От време на време тежкото дишане на мотора се смѣсва съ тжжно скрибуване на селска кола. Закъснѣли балканджии, които отиватъ на поклонение.

И его малки кжшурки започватъ да се мѣркатъ. Далеченъ шумъ на човѣшка тѣла се носи на вълни. Нѣколко силни раздрусвания по старъ калдаръмъ, нѣколко остри завой по начупени улички и ние сме на площада.

Глава до глава. Една пѣстра маса, освѣтена отъ хиляди лампи, вперила очи въ голѣмия квадратъ, образуванъ отъ строенитѣ млади български воини. Молитвено пѣне и миризма на тамянъ. И изведнѣжъ силенъ мжжки гласъ започва да се носи отъ четири жггла. Единъ старъ войнъ, баща на ония, които сж поели знамето на героитѣ, говори. И той говори бързо и звучно за

тъмната нощ на робството

за ония, които паднаха въ неравна борба, за оная любовъ, чиста и свята, която е по-силна отъ обичъ по любима жена, за легендата на Бузлуджа и за она, който е станалъ безсмъртенъ и никога не ще умре.

И все повече и повече въ неговото слово се носи думата „дългъ“...

Тъмната маса се разлива. По влажнитѣ улици и старитѣ калдарѣми отекватъ отново човѣшки стжпки.

А на безлюдния площадъ се е извисила усамотена каменна колона, увѣчана съ бѣло платно.

реми къмъ гранитната колона. Пакъ сжщия площадъ, пакъ море отъ глави: невръстни малчугани, бѣловласи и треперящи старци, завити съ черни кърли майки и множество млади и стройни мжже и жени.

Молитви и тамянъ. Молитви за мъртви, молитви за живи, за Царъ и Родина... И речи, много речи: отъ военачалници, отъ Божии служители, отъ учени:

Да бждемъ достойни за великата саможертва



Сливенъ е красиво разположенъ подъ сѣнкитѣ на „Синитѣ камъни“.

Тридесетхилядниятъ градъ, набѣлналъ почти двойно за день-два, осѣмва, потиснатъ отъ сива мъгла. Отъ ранна утринъ улицитѣ зашумяватъ и скоро се задръсватъ. Човѣшкиятъ потокъ се ст-

на ония, които отъ своята Голгота хвърлиха божествена искра за пробуждане на единъ спящъ народъ и чиито кости и днесъ още сочатъ мжченическия и трънливъ пжтъ къмъ свободата.

А тамъ горе, на гранитната колона,

се извися каменното тѣло на Хаджията, вперилъ погледъ въ родния Балканъ.

Сякашъ съ голѣми усилия топли слънчеви лжчи разпрѣсватъ тжжната синина на есенния преднобѣдъ.

Сякашъ цѣлѣт единъ святъ, скритъ до сега въ хладнитѣ усои на сивия Балканъ, потуленъ подъ бѣлото платно на гранитната колона, заспалъ въ мъртвитѣ очи на бронзовитѣ фигури, заключенъ въ безсловесни уста, възлюбенъ отъ малцина, непознатъ за мнозина, се събужда и се ниже...

Дефилиратъ великитѣ сѣнки. Въздухътъ трепти отъ радостъ. А нѣщо стиска гърлото и кара очитѣ да влажнѣятъ. Звукъ на медни тржби. Ехтятъ твърди стжпки. Грохотъ на тежки пушкала. Цвилене на бойни коне. Хиляди усмивки на млади и горещи сѣрдца.

Пѣстра човѣшка вълна се излива на площада въ продължение на часъ: отъ побѣлѣлитѣ и грохнали ветерани до невръстнитѣ още издѣтки, разноцвѣтни облекла — отъ черното строго сукно и свилата до пѣстритѣ народни носии, които обаяватъ съ багритѣ си.

Възоржени погледи, които сякашъ говорятъ:

Изпълни се порочеството свето — живѣ си ти и ще живѣешъ винаги въ сѣрдцата млади и горещи, съ безсмъртната лжча на подвига смъртъта си осветилъ негаснещъ ликъ, предъ който всички днеска палимъ свѣщи.

Тридесетхилядниятъ градъ шуми и празнува.

Нѣкога Сливенъ, съ своитѣ чекръци и станове, карани отъ бързи балкански потоци, обличаше войската на Султана. Лѣтнияятъ му прочутъ пазаръ и постоянния Аба пазаръ се пълнѣха съ трговци отъ близкия и далеченъ Изтокъ, а думитѣ „Ислимне-махлж“, произнасяни съ уважение отъ Адриатика до Персия и отъ кавказкитѣ планини до пустинитѣ на Алжиръ имаха сжщото значение, както „Made in Germany“, съ които нѣмцитѣ завладяваха пазари.

Днесъ той още живѣе

въ спомена за щастливи години, но глѣхнатъ фабрики, не пушатъ комини, секнали сж ритмични пѣсни, голи Балкани се синѣятъ надъ града, пресъхнали сж води.

Лишенъ отъ околия, жертва на партизански хрумвания въ недалечно минало, изоставенъ на собствени сили, безъ ничия помощъ отвѣнъ, Сливенъ се гърчи и стене.

А колко малко е нужно, за да се издърпа на спасителния брѣгъ потъващиятъ удавникъ, да се помогне на тия упорити и жилави българи, да се спаси градътъ на великитѣ сѣнки!...

Д. Г. Даскаловъ.

СЛИВЕНЦИ - ХУДОЖНИЦИ

Тодоръ Димитровъ

Срещнахъ го въ Нерви (Генуезската Ривьера) по времето на Генуезката конференция (1921 год.) Бѣше пристигналъ отъ Букурещъ, кждето едва 21 годишенъ бѣше ходилъ да устрои първата си изложба.

Раздѣлихме се. По късно узнахъ, че е заминалъ за Испания, а отъ тамъ за Южна Амрика, въ провинцията Чако. Единъ день, следъ седемъ години, сждбата ни среща въ едно отъ пристанищнитѣ заведения на Сингапуръ. Кжде скиташе този странникъ? Уединени въ едно отъ тѣзи страни и мръсни заведения на още по-странния Сингапуръ, обхванати отъ треската на неговата екзотика, едвамъ издържайки екваториалната горещина на пламтящия югъ, той набързо, като въ сънъ ми разказа живота си въ Танганайка, кждето бѣше прекаралъ цели 8 месеца между туземцитѣ. Това бѣше нѣкаква приказка. Единъ дългъ часъ съ трепетъ слушахъ преживѣното отъ този художникъ-скитникъ

Моятъ параходъ трѣгваше и ние трѣбваше да се раздѣлимъ. На трѣгване, когато ловкитѣ моряци откачиха и последното вжже, неговото „ние пакъ ще се видиме нѣкжде“ — прозвуча, като безгрижно сторнелло на флорентинска пѣсенъ. И наистина, ние пакъ се видѣхме, това бѣше въ Лондонъ, презъ лѣтото на 931 год. Този пжтъ въ очитѣ му прочетохъ умора. Оплака ми се, че му домжчнело за България и е решилъ да се завърне въ родината.

Презъ пролѣтѣта на 1932 год. той е вече въ София, а презъ есенъта откърива четвъртата (а първа въ България) самостоятелна изложба, издържана за голѣма изненада на малцината ония, които познаваха неговия жанръ отъ преди, въ единъ повишенъ битовъ тонъ. Той ни показа живота на трудолюбивия български селянинъ съ всичката сила и лиризмъ на влюбенъ въ родината си художникъ-поетъ. Испиталъ сладката болка на носталгията по роднитѣ поля и планини, той се връща въ родината и почва да рисува като въ захласъ. Само така може да се обясни неговия остъръ завой въ изкуството.

Втората му изложба презъ м. мартъ т. г. бѣше химнъ на българската зима — въ нейната приказностъ — топла и уютна.

Ал. Пчелински.



Т. ДИМИТРОВЪ

Шопи



СИРАКЪ-СКИТНИКЪ

Коринтски пейзажъ

художника и му дава образъ днесъ и утре. Защото всѣки творецъ е цененъ съ природата, а не по чуждо внушение, увлечение или влияние. И Сиракъ-Скитникъ направи първитѣ си сполучливи стжпки въ родния си градъ Сливенъ.

Сиракъ Скитникъ

— единъ отъ първитѣ наши художници. И не само такъвъ, но и поетъ, известенъ театраленъ критикъ и есеистъ. Днесъ е ржководител на една отъ културнитѣ служби въ страната ни — „Радио София“, която подъ неговата културна ржка и вкусъ започна да дава очакванитѣ резултати.

Много е писано отъ критиката за Сирака. Но никой не ще отрече, че той е затвърденъ художникъ съ своето оригинално творчество и че неговата четка и мирогледъ сж твърде различни отъ редъ конвенционалности и клиширани схващания и догми въ областѣта на изкуството. Даже критикътъ Н. Т. Балабановъ, комуто не се нравятъ „криволинейниятъ формализъмъ“ и „формаленъ модернизъмъ“ въ картинитѣ на темпераментния художникъ, пише за него, по поводъ на последната му изложба:

„... Сиракъ е на пжтя да овладѣе творчеството на непосредственото изживяване — а то е, което определя онова, което си е негово по творческа

получи творческото си вдъхновение и

Г. А.

Административното дѣление

Ако бюджетния въпрос на държавата е материалната основа, върху която се градят възможностите и осъществяват желанията за подобряването и усъвършенстването на нейните служби, то въпроса за държавното административно устройство, въ неговата ширина, е пътя, по който се движи живота на държавата и нейното развитие.

След Освобождението, установи се въ страната административна система — добра по замисъл, почиваща върху тогавашни модерни основи и не съвсем така „българска“ и „оригинална“, както мислят някои крайни обожатели, на всичко създадено у нас след епохата на Възраждането. Но, въ продължение на 57-годишния ни свободен живот, най-вече върху нея оказа своето неотразимо влияние духа на нашата политико-обществена действителност. Резултатът: безсистемност във всички административни служби; полиция — превърната от обществена служба въ изборен апарат, гнетящ човешките свободи; административно-териториално дѣление — неотговарящо на нуждите на населението.

Замахът, който ликвидира съ нерадостната действителност и очисти държавната атмосфера и обществеността ни от разлагачия ги бацител на партийността, оказа твърде много добро си влияние и въ тази област. От слабите, консумативни и безмислено раздробени общини се създадоха закръглени, съ здрави и реални бюджети общински единици. От изродената полицейска служба се създаде държавно обществен институт, изпълняващ достойно предназначението си — пазител на имота, честта и свободата на гражданите. И сега се работи въ Министерството на вътрешните работи за възможните подобрения и усъвършенствувания на Закона за административната и полицията, като се готви обособяването на тези две големи служби въ отделни закони.

Държавната власт, освободена от многообразния гнет на недавнашното минало, свободно търси пътища за всеобщо подобряване на своите служби и институти.

Въ комплекса на административните нужди и въпроси е и този за административното дѣление. И той чака своето разрешение, което вече е назрѣло съ течение на годините, през които границите на общините и околиците се чертаеха не от обществени и реални съображения и мотиви, а по исканията на фактори, депутати, партийни бюра и личности на деня. И въ резултат се получиха нежизнеспособни административни единици, пренебрегнаха се живи материални и културни искания на населението, създадоха се неестествени околии, въ които околиците център е съ по-голямо население от цѣлата околия, отне се възможността за разумно и полезно администриране — едно състояние, за което, днес поне, нѣма видими причини за неговото отредено съществуване.

След основно и всеобщо проучване исканията, нуждите и интересите на населението, добре е да се пристъпи към разумното и държавническо установяване на административните граници за не малко общини и околии въ страната.

Днес прѣчки за това нѣма.

Сливенски нар. хоръ

Сливенският народен хоръ „Д. П. Чинтулов“ при б. н. читалище „Зора“ е образуван през 1931 година. Състои се от 80 души жени и мъже. Подъ вещото диригентство на учителя г. Илия Циковъ и всеотдайната преданост на хористите тази „голяма звучаща и дисциплинирана“ маса, успѣ въ едно кратко време да си извоюва първо мѣсто между смѣсените хорове у насъ. Въ репертуара на хора сж застъпени композиции отъ нашите най-видни майстори въ тоновото изкуство — Д. Христовъ, П. Стайновъ, П. Бояджиевъ, Ал. Кръстевъ, В. Бобчевски, Ал. Морфовъ и др., а отъ чуждите автори — такива на Хенделъ, Менделсонъ, Штраусъ, Мокрапяцъ, Готовацъ, Адамицъ и др. Въ продължение на 4 години хорът е изпълнил 16 концерта. Далъ е такива и въ градовете: Казанлъкъ, Ямболъ (2 пъти), Габрово, Бургасъ (2 пъти), София и Пловдивъ. Хорът е канен да гостува на пѣвческото учителско сдружение въ Прага и на хора на учителите въ Люблина. Хорът е годостъ за града ни и съюза на народните хорове въ България, които членъ е отъ деня на основаването си. S.

Българската земеделска и коопер. банка ще строи собствен помѣщение въ Сливенъ

Отъ писма размѣнени по другъ поводъ между Централното управление на Българската Земеделска и Кооперативна банка и Сливенската община — се вижда, че банката е решила да построи тая пролѣтъ въ града ни свое собствено помѣщение за нуждите на Сливенския си клонъ.

Постройката ще се изгради на мѣстото собственост на Банката, намиращо се задъ централния магазинъ на кооперация „Напредъ“ и срещу банка „Шаломъ“.

Не ще бжде зле, ако тукашния клонъ на Банката се заинтересува и разбере чий е малкия жгловъ парцелъ между банковото мѣсто и кооперация „Напредъ“, за да го откупи. Споредъ мнението на специалистите тоя жгълъ ще даде възможност да се развие единъ великолепенъ входъ, който ще компенсира отчасти закриването на това, съ сигурност може да се очаква, хубаво здание. Искаме да върваме, че общината съ своя авторитетъ ще допринесе за реализиране на горното, ако Банката реши да откупи мѣстото...

ДИМИТЪРЪ КАНТАРДЖИЕВЪ

ЗЖБОЛЪКАРЪ

ул. Ясенова, 24 - София, Тел. 16-41
Приемни часове 3—7 сл. обѣдъ

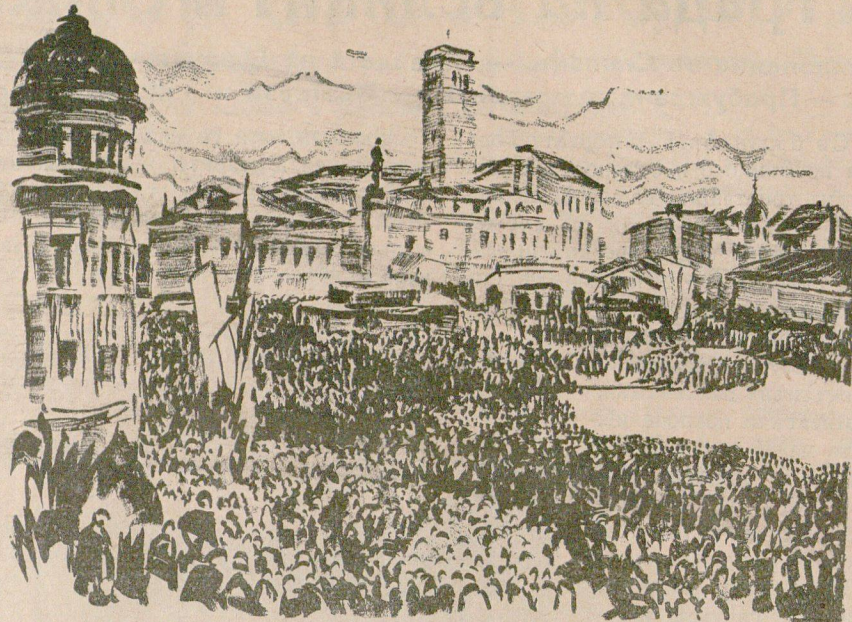
М. Е. КЕМАЛОВЪ - ЗЖБОЛЪКАРЪ

се установи на частна практика въ София, Бул. Дондуковъ 50, входъ ул. Бенковска. Приема отъ 9—11 и отъ 3-6. Телефонъ 65-47.

„ИЗТОКЪ“ е културно дѣло на града ни. Той разчита на моралната и материална подкрепа отъ всички съзнателни граждани

Сивенъ — Тържествата.

Скица отъ Б. Деневъ



Г. Т. ИКОНОМОВЪ

Георги Икономовъ бѣше родомъ отъ Сивенъ. Баща му Икономъ попъ Тодоръ се бѣше преселилъ съ домохазията си въ Русе. Тукъ синовете му Иванки и Георги често посещаваха читалището, гдето се сближихме и презъ 1871 год., когато Ангелъ Кънчевъ основа частния Русенски революционен комитетъ, и двамата бѣха въ комитета. После Иванки постъпи на работа, а Георги остана въ комитета.

По комитетски причини презъ 1872 год. Георги Икономовъ, за да не се улови отъ турската полиция, трѣбваше да премине Дунава и да остане нѣколко време въ Гюргево при Димитъръ Гюровъ. Въ това време стана обира на царската хазна въ Араба Конакъ.

Люб. Каравеловъ пише на Левски да се повдигне въстание въ България и това писмо изпраща до Георги Икономовъ въ Гюргево съ

кова си нещастни работници и ще мисли, че ние сме далече отъ да бждеме способни за граждански права, и тогава етои Българската работа искарана пакъ проста, а Българете мъчени до неизвѣстенъ степенъ.

За да не бжде всичко това така, то трѣбва дв се подигне народътъ и да покаже колко годе негодование къмъ презрителния си тиранинъ.

Въ 1867 и 63 Българското оржие се прослави чрезъ малцина юнаци и безъ народното съчувствие. Но сега когато почти въ цѣла България сжществуватъ комитети работата ще е много по силна, по велика.

За това, брате, Вие безъ да губите ни минута, събирайте колкото можете повече дружина и минувайте отсреща да дигнете народътъ срѣщу сегашните преследвания и да извадите страждущите.

Сжщото писахъ и на Левски. Той не е падналъ въ неприятелски ржце.

Здравейте!

Вашъ

1872 Ноемврий 2.

Кара Мустафа

П. П. Приключеното часъ по-напрѣдъ испроводете споредъ надписа.

Писмото за Левски азъ получихъ съ една записка написана съ моливъ и подписана съ инициали К. Г. и Д. П. Г., въ която пишатъ, че снели преписъ отъ него. Тая записка се намира въ народната Библиотека Арх. Обр. № 40.

Това писмо погрешно е обяснено отъ г. Д. Т. Страшимировъ въ книгата „Василъ Левски“ „Извори“ № 484 че е писано до Георги Живковъ, когато въ това време Г. Живковъ не само че не бѣше въ Гюргево, но го нѣмаше и въ Романия. Отъ съдържанието на писмото се вижда, че Любенъ Каравеловъ кара лицето, до което пише да събира юнаци, да образува чети и да мине въ България да възбунтува народа, значи пише го до лице, което познава че е юначо и може да свърши тая работа, какъвто бѣше Георги Икономовъ, когото ний наричахме още и Кара Георги, както и самъ Той се подписва до К. Цанкова въ писмото № 491, въ книгата „Извори“, за това и записката бѣше подписана съ инициалите К. Г.

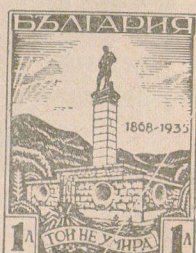
Като познавахме добре храбростта и самоотвержения патриотизмътъ на Георг. Икономовъ, Гюргевския комитетъ отъ Априлското въстание го избра за апостолъ въ II революционенъ Сливенски окръгъ заедно съ Иларионъ Драгостиновъ и Георги Т. Обретеновъ и двамата загинали при Сливенъ, но по недоразумение съ другарите си, премѣства се въ Панагюрище при Волова. Когато Панагюрското въстание бѣше звърски потушено, той се отправя съ Волова къмъ Русе, но при Бѣла били съгледани, трѣбвало да преплаватъ рѣката Янтра, която била пълноводна и като незнайли да плаватъ, удавили се и двамата.

Миръ на прахътъ имъ.

Русе, 12 октомврий 1935 г.

Н. Т. Обретеновъ

БЪЛГАРИЯ



Часть отъ серията пощенски марки, издадени по случай тържествата.

едно писмо до него, което дава най-добра характеристика за г. Икономовъ:

„Брате Георги! въ Гюргево.

Всичко, което осигоряваше една пълна бждяща революция, са е оловило: писма, устави, окръжници и пр. всичко е въ турски ржце.

Едно нѣщо само ни оставя; то сж нѣколко хиляди юнаци, които имаме въ България. Но като сж хванати нѣколко отъ тяхъ, то сж зели да откриватъ и предаватъ на турците своите другари. Съ тоя начинъ неприятелятъ ще извърже сичките и ще ги кара кждѣто иска като овце.

Ако наши отъ тукъ не минатъ и не дигнатъ народа, който е отчасти готовъ, но безъ заповѣдъ не смѣ нищо да направи, то нашите неприятели ще мжчатъ, ще сждатъ и наказватъ свѣтатъ не като политически престѣпници, а като прости хайдуци.

Това е едно нещастие, но има други още двѣ: второто е че ние на всегда загубваме довѣрието на народа тѣ, кого веке не можемъ на никакъвъ начинъ да вкараме въ революция; третото е че Европа неще да земе никакво участие въ разглеждането на сждатъ на тол-

ХРОНИКА

Възстановено е юнош. туристическо д-во въ града ни — „Синитъ камъни“. Сжщото бѣше започнало да проявява добра деятелност. Такова му предстои и сега. Въпросътъ за построяване на хижа въ Сливенския балканъ трѣбва да излѣзе вече изъ фазата на писанията и приказванията и да намѣри своето практическо разрешение. На съгласуващитѣ усилия на дветѣ възобновени дружества това трѣбва да бѣде първата задача.

За втори Сливенски помощникъ кметъ е назначенъ нашия добъръ приятел и сътрудникъ на „Изтокъ“ — *Василь Таушановъ*, агрономъ, който встѣпи въ длъжностъ. Познаваме добре организаторскитѣ качество и дарби на г. Таушановъ, за да имаме основания за голѣми очаквания.

Общинския сждъ въ града и за въ бждаще ще се завежда отъ л. кмета Георги Кебеджиевъ.

Уволнени сж полицейския инспекторъ и груповия началникъ при околийското управление Борисъ Георгиевъ и Никола Бързакъвъ.

На 18 т. м., понеделникъ, читалище „Зора“ открива Народниятъ си университетъ съ сказка отъ председателя на Върховния читалищенъ съюзъ г. Ячо Хлъбаровъ, на тема: „Просвѣта и култура въ духа на новото време“.

Препоръчваме съ удоволствие на Сливенското гражданство, както сказката на г. Хлъбарова, така и всички лекции на читалищния ни народенъ университетъ.

Сливенската културна дружба въ София замисля едно реорганизиране както на целиятъ, така и на службитѣ си, съ цель по-бързото и по-ефикасно разрешение на въпроситѣ, които се налагатъ отъ установеното отъ известно време тѣсно сътрудничество между дружбата и Сливенската община.

Изпратенъ е на специализация въ Германия нашия съгражданинъ и приятелъ г. Бл. Долапчиевъ, асистентъ по математика въ Университета.

Утре 17 т. м. се вѣнчава въ София нашия съгражданинъ и сътрудникъ на „Изтокъ“ — г. Свѣтославъ Дончевъ, подначалникъ въ отдѣла за държ. бюджетъ — за г-ца Стефка Гергинова отъ София. Нашиятъ честитки!

Назначенъ е за приставъ при Сливенското данъчно управление, г. Стефанъ В. Поповъ отъ гр. Разлогъ.

Въ Ню-Йоркъ — на голѣмата българска художествена изложба, организирана отъ американо-българския институтъ, въ една отъ голѣмитѣ художествени галерии, между участващитѣ изложители е и нашия съгражданинъ скултора А. Агоповъ, живущъ въ Шатитѣ, чийто скулпторни работи сж премирани отъ Американската академия.

Трудътъ на проф. М. Арнаудовъ, върху д-ръ Селимински — изследвания върху книжовната и обществената му дейностъ, е докладванъ въ последното заседание въ историко-филологическия клонъ на Академията на наукитѣ и е решено да бѣде отпечатанъ и издаденъ като отдѣлно издание на Академията.

ДИМ. ИЛ. РУСЧЕВЪ

ул. Ц. САМУИЛЬ, 61 СОФИЯ ТЕЛЕФОНЪ № 44-59.

Постояненъ депозитъ на дърв. масло гръцко и испанско, маслини, сол. риби и др.

Сждебно-изпълнителенъ участъкъ при Слив. окол. сждъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5-933 г. II.

Подписания Стефанъ Попъ Петковъ, I Сждия-изпълнителъ при Сливенския околийски сждъ, обявявамъ, че 15 дни следъ публикуване настоящето въ в. „Изтокъ“, ще почне и до онова число на следующия месецъ, което съответствува на датата на публикацията, въ канцеларията ми ще трае публичната продаж на следния недвижимъ имотъ:

Дюкянъ въ гр. Сливенъ, махала „Попска“, състоящъ се отъ 50'5 кв. метра, паянтова постройка, покрита съ обикновени керемиди, при граници: наследницитѣ на Василь Петковъ, Петъръ Момчиловъ, — сега Михалъ Стояновъ, Тодоръ Панайотовъ и улица, оцененъ за 28,000 лв.

Имота е на Пѣю Марковъ Еневъ отъ гр. Сливенъ, ипотекиранъ е за 100,000 лева въ полза на Иванъ Петровъ Йорговъ отъ гр. Сливенъ и ще се продава по негово искане.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книжата и да наддаватъ.

гр. Сливенъ, 15. X. 1935 год.

I Сждия-изпълнителъ: Ст. п. Петковъ

Препись

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 101

Сливенския областенъ сждъ въ разпоредително заседание на 24. X. 1935 година

О п р е д ѣ л и:

Допуска усиновяването на Димитъръ Ив. Кънчевъ отъ село Керменъ Сливенска околия, отъ Митю Георгиевъ Димитровъ Пундака и Петра Митева Георгева и двамата отъ сжщото село.

За настоящето да се направи публикация въ „Държавенъ вестникъ“ и въ вестникъ „Изтокъ“, гр. Сливенъ, следъ внасяне нужнитѣ такси.

Председателствующъ чл.; (п.) М. Николовъ

Членове: { (п) Г. Койчевъ
(п) П. Цоневъ д. чл.

Вѣрно съ оригинала, които не е обгербванъ и не подлежи на обгербване при Сливенския областенъ сждъ.

Секретаръ на сжда: Б. Бъчваровъ

„СВОЙ ИМОТЪ“

Телефонъ 66-65 СОФИЯ ул. Раковски, 141

започва

да раздава заеми

Управителниятъ съветъ, въ заседанието си на 18. IX. т. год., опредѣли 31. X. 1935 год. за дата на

ПЪРВОТО РЕДОВНО ЗАЕМОРАЗДАВАНЕ

ПО I-ва ТАБЛИЦА,

въ което ще взематъ участие всички спестители, които сж били изправни, внесли сж 20% и сж изначали минималното задължително времечакане. Така, точно следъ една година отъ основаването си, „Свой имотъ“ започва да раздава заеми, заваренъ отъ Закона за Спестовно-строителнитѣ сдружения, напълно подготвенъ за изпълнение на всичкитѣ му постановления и изисквания.

Спестители на „Свой имотъ“ правете най-редовно месечнитѣ си вноски, внесете по-скоро 20% отъ записанитѣ заеми, **за да участвувате въ следващитѣ заемораздавания презъ м-цитѣ ноември и декември т. год.!**



Редовността въ вноскитѣ

ще Ви доближи най-сигурно и по-скоро до щастливия день.

Хотелъ ПАРИЖЪ - София

Сливенци, посещавайте хотелъ „ПАРИЖЪ“ — София, центъра на града — непосредствено до кино „Модеренъ Театъръ“, Бул. „Мария Луиза“ Спирка на трамваитѣ № № 1, 2 и 6.

Хотелъ „ПАРИЖЪ“ Ви предлага — повече стаи съ по 1 легло, всѣка стая топла и студена вода, нова удобна мебелировка, телефонъ и баня на всѣки етажъ, бърза, внимателна прислуга.

Цени най-евтини

Сждебно-изпълнителенъ участъкъ при Слив. окол. сждъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 141/34

Подписания Стефанъ попъ Петковъ I Сждия изпълнителъ при Сливенския околийски сждъ, обявявамъ че 15 дни следъ публикуване настоящето въ в. „Изтокъ“ ще почне и до онова число на следующия месецъ, което съответствува на датата на публикацията, въ канцеларията ми ще трае публичната продаж на следния недвижимъ имотъ:

1. Нива въ землището на село Горно-Александрово, въ мѣстността „Кайрака“ отъ 3'8 дек. оценена за 1520 лв.

2. Нива въ сжщото землище, мѣстността „Пердята“ отъ 10'9 дек., оценена за 4360 лв.

3. Марашъ въ сжщото землище, мѣстността „Ченгея“ отъ около 2 дек. съ засадени около 200 американски лози, оцененъ за 800 лева.

Имота е на Вълго Ивановъ Митевъ отъ село Горно-Александрово, живущъ въ гр. Ямболъ, свободенъ е отъ ипотека и ще се продава за дългъ къмъ Колю Андоновъ Кара Коневъ отъ село Завой, Ямболско.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книжата и да наддаватъ.

Гр. Сливенъ, 15. X. 1935 год.

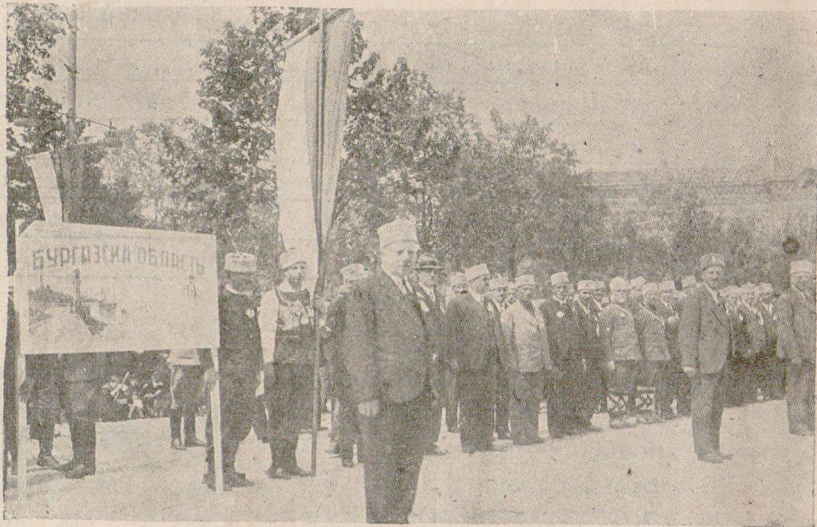
I Сждия-изпълнителъ: Ст. п. Петковъ

ПЕЧАТНИЦА „РОДОПИ“
СОФИЯ, УЛ. РАКОВСКИ № 143 ТЕЛЕФОНЪ 575



Сливенското подофицерство

Сливенското подофицерско дружество „Хаджи Димитър“ взе активно участие въ тържествата. Неговите многобройни — около 600 души организирани членове — заедно съ още толкова гости, отъ цѣла България, тѣхни другари по оржжие, направиха най-добро впечатление съ своята стегнатост и дисциплина.



Георги П. Арnaudовъ

Началникъ на Занаятч. отдѣлъ при Соф. Т. И. камара

Исканията на занаятчиитѣ

Многобройнитѣ, стегнати и ентузиазирани редици на занаятчийския конгресъ, на Димитровденъ въ столицата, за лишенъ пжтъ показана, че българското занаятчиство е мощна стопанска сила въ страната ни. Много е говорено до сега за величавото минало на нѣкогашнитѣ български еснафи, днешнитѣ занаятчи; не малко въпроси, въ настоящето, сж изнасяни и предстоятъ за разрешение, засѣгащи жизненитѣ интереси на тази значителна частъ просвѣтени и съ здраво народностно чувство, български граждани, ангажирани въ своитѣ ржце и работилници значителна и резултатна частъ отъ националния ни трудъ.

Затова естествено бѣше, да чуемъ отъ отговорнитѣ лица, направляващи политико-общественя и народностопанския ни животъ, че се полагатъ грижи и че се отбелезватъ обещания за подобрене професионалния битъ на българския занаятчи и осигуряване на неговото материално бждаше. Осжществяването на частъ отъ тѣзи предвидени мѣроприятия ще трасира пжтъ на едно относително задоволено и спомойно творещо стопанскитѣ блага занаятчиство.

Чувствайки добре своитѣ нужди, задоволяването на който не е невъзможно въ условията на държавно-обществената ни действителност, занаятчиството и тази година предявява своитѣ законни искания. Тѣ не сж нови и разрешението на съдържатитѣ се въ тѣхъ въпроси ще бжде положителна придобивка и за цѣлостния ни обществено-стопански животъ.

Но какво, впрочемъ се иска, какво вълнува днесъ всекидневния животъ на скромния български занаятчи?

Преди всичко това е самия законъ за Занаятчиитѣ, който макаръ и да е на нѣколко пжти пресъздаванъ все още е далечъ отъ едно относително съвършенство, което би могло да уреди основнитѣ занаятчийски въпроси и да нормализира редица неестествено сжществуващи положения.

Правейки една обективна преценка за заслугитѣ на Т. И. Камари за развитието на занаятчиитѣ ни, конгресъта подчертава въ резолюцията си, ползата между Съюза и Камаритѣ. Освѣтленията и съдействието отъ последнитѣ ще спомогнатъ за „разрешението на всички

въпроси, свързани съ подобрене положението на занаятчиството и съ развитието и модернизирането на занаятчиитѣ ни“ (т. 2 отъ резолюцията).

Не малко е значението на професионалното образование — „единъ отъ лостоветѣ за напредъка на занаятчиитѣ ни“. Подпоорение на сжществуващитѣ и откриване на нови отдѣли за всички занаяти, при задължително образование и безплатно учение на беднитѣ занаятчийски деца, е едно искане (т. 3 на резолюцията) — осъзнато и вълотено отъ дълги години вече, както отъ държавата, така и отъ Т. И. Камари. А занаятчийското училище на Софийската камара, съ своята уредба и резултати е достойно оценено даже въ чужбина.

Занаятчийскитѣ кооперации, въ тѣхната разновидност, сж безспорно средство за економическата независимостъ на занаятчиитѣ. Чрезъ тѣхъ тѣ могатъ да бждатъ най-близко до истинскитѣ цени на материалитѣ, да избѣгнатъ спекулата, да държатъ въ ржцетѣ си реалнитѣ цени на своитѣ произведения и да разполагатъ съ истински занаятчийски, производителенъ и евтинъ кредитъ. Голѣмата частъ отъ сжществуващитѣ занаятчийски кооперации, доказаха това. И виждаме, че днесъ и софийскитѣ печатари образуватъ своя кооперация за доставки. Но сжщо така — не трѣбва да се забравя и голѣмата кооперативна истина, че живота на всѣка кооперация зависи преди всичко отъ качеството на лицата, които я ръководятъ — тѣхния идеализъмъ, преданностъ и развито чувство на колективизмъ.

Вѣрно е, че действащитѣ специални закони, не уредиха по най-сполучливъ начинъ занаятчийскитѣ задължения и вземания. А тѣ не сж малко и засѣгатъ платежеспособността и кредита на значителна частъ въ цѣлия ни народностопански животъ. Напримеръ — презъ м. септемврий тази година числото на протестиранитѣ полици се разпредѣля така между тритѣ стопански съсловия: индустри — протестираны 63 полици, за 1,915,258 лв.; търговци — 246 полици, за 1,717,765 лв. и занаятчи — 207 полици, за 933,602 лева.

Единъ важенъ въпросъ въ средъ занаятчиството е този за вноснитѣ

по злополука къмъ фонда О. О. Необходимо е тѣхния размеръ да бжде съобразенъ съ действителния професионаленъ рискъ, който, очевидно, далечъ се различава отъ този въ средъ индустриитѣ.

Както всички производители, така и занаятчиитѣ очакватъ съ нетърпение ликвидирването съ досегашната данъчна система, съ нейнитѣ безбройни облагания и не положителни критерии за размѣра на последнитѣ. Опростената и ясна данъчна система, ще даде по-сигурни, ако не и по-голѣми приходиизточници.

Сериозно подетия напоследъкъ въпросъ за занаятчийскитѣ пенсии и осигуровки, основателно вълнува българския занаятчи. Сполучливото разрешение на този въпросъ, ще бжде една неocenима придобивка не само за занаятчиството, но и за цѣлата българска социална политика.

Отношенията между занаятчиство, индустрия и търговия сж непрекъсваеми, но не винаги и навсѣкжде сж гладки и непротиворечиви. Подъ върховното напжтствие на държавната стопанска мисль и непосредствената дейностъ и ръководство на Т. И. Камари — не е недостигаема възможността за премахването на голѣмитѣ точки на противоречия въ интереситѣ. Неизбежнитѣ жертви въ една или друга посока, ще бждатъ поносими предъ голѣмитѣ цели, които се преследватъ.

Благоустройването на Сливенъ

Колкото и голѣми да бждатъ желанията за разрешението на този въпросъ, колкото и добри намерения да сжществуватъ и дѣлови личности да заставатъ на чело на общината — една е истината — ясна и неумолима: при днешнитѣ финансови възможности на общината, липсватъ средства, за предприемане на значителни благоустройствени подобрения. При това приключването на бюджетитѣ е едно отъ най-лошитѣ. Необходими сж не по-малко отъ 2 милиона за заплащане отчуждени вече мѣста и сгради на гражданитѣ. При такава обстановка и най-добрия администраторъ и вещь финансистъ, не би могълъ да направи каквото и да било. Благоустройствената общинска политика ще се ограничи въ кърпечи и безсистемностъ. Ще стои откритъ въпроса за голѣмитѣ благоустройствени линии, които трѣбва да очертаятъ центъра на града.

Намираме, че единствения изходъ отъ това положение е да се прибегне до възможноститѣ, които дава закона за Благоустройството и неговия правилникъ — чрезъ прибѣгването до благоустройственъ заемъ. Емисията на облигации за нѣколко милиона ще избави бедната общинска каса отъ невъзможността да плаща напълно въ пари засегнатитѣ граждани. Последнитѣ, въ зависимостъ и отъ материалното имъ положение, ще получатъ въ продължение на нѣколко години, чрезъ редовни тиражи, стойността на имотитѣ си и общината тогава не ще бжде нечестенъ платецъ.

Подробноститѣ по единъ такъвъ заемъ, лесно се уреждатъ. За днешъ той е единственото средство за създаване реална благоустройствена

Това сж по-голѣмитѣ въпроси върху които занаятчиството днесъ е спрѣло своето внимание и иска тѣхното възможно разрешение. Собствено, не сж само тѣ, а има и други още, но веднажъ подобрена занаятчийската сждба, въ тѣзи голѣми линии, другото по-лесно и неусетно ще дойде.

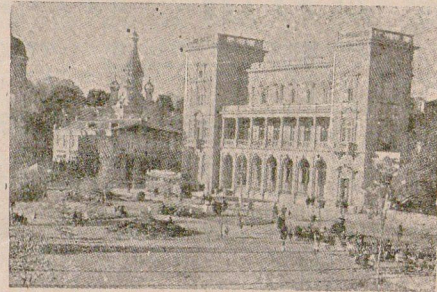
Обаче, надъ всички въпроси и искания стои най-голѣмия и значителенъ такъвъ, който е и основата на цѣлостния ни стопански животъ.

— Това е покупателната сила на българскитѣ селяни, която отъ шестъ години спада главоломно низко и лиши занаятчиството отъ неговитѣ клиенти и пазаръ. И въ тази областъ е говорено много, сочени сж причинитѣ за ножицата на ценитѣ, за фискалнитѣ тяжести и берии, които поскъпяватъ ценитѣ на неземледѣлскитѣ произведения, правятъ се изучавания отъ специални институти (при дирекция на статистиката и университета), но действителността е все така тежка и неумолима. Въпреки безспорнитѣ грижи, които държавата полага за земледѣлцитѣ производители, стопанската ни действителностъ и порядъкъ сж въ неотречена неблагоприятностъ.

А докато не се внесе едно значително подобрене въ покупната способностъ на селянина, до тогава както занаятчиството така и цѣлостния ни стопански животъ ще бждатъ въ фазата на посредственостъ и боледуване.

Хаджи Димитровото утро въ София

Въ недѣля преди тържествата въ Сливенъ — 3 т. м. — въ голѣмия салонъ на



Военния клубъ

се състоя тържествено утро, посвѣтено на революционеритѣ и просвѣтителитѣ — Сливенци.

Утрото бѣ открито отъ г. Никола Жековъ, генералъ о. з. следъ което говориха г. г. професоръ Н. Долапчиевъ и Добри Немировъ за епохата и личноститѣ, които се чествуваха въ Сливенъ на 7, 8 и 9 ноемврий т. г.

Поетесата Е. Багряна прочете вдѣхновено посветени „На героя“ стихове. Пианиста Дим. Неновъ изпълни съ чувство нѣколко свои работи. Останалата частъ отъ програмата бѣше изпълнена сжщо много успѣшно.

Утрото се изнесе изключително отъ Сливенци и бѣ посетено отлично.

„Никога не ще забравимъ Сливенъ“

Соф. журналисти при заминаването си.

политика на общината. Сега е времето за осжществяването на това дѣло за да може на пролѣтъ да се пристъпи къмъ творчество и резултати. А за такава, има обширно поле за работа въ Сливенъ.

Сливенъ — тържествата

Скица отъ Б. Деневъ

